

2^e zondag Veertigdagentijd, jr. C, Xaveriuskerk, Gen. 15, 5-12. 17-18; Fil. 3, 17-21.
4, 1; Lc. 9, 28b-36
Ward Biemans SJ

Broeders en zusters, soms kan het gebeuren, dat we voor een kort moment zekerheid verkrijgen over iets wat belangrijk is. Ik had dat bijvoorbeeld zo'n vierentwintig jaar geleden, toen ik overwoog of ik priester zou moeten worden. Verschillende korte momenten waarop ik heel sterk de ervaring had, dat God me duidelijk wilde maken: 'het is goed als je dat doet'. Ondanks dat de omstandigheden in die tijd helemaal niet zo waren dat het voor de hand lag, had ik toch de innerlijke zekerheid om verder te gaan op zijn weg.

In de eerste lezing vraagt God aan Abraham om de sterren te tellen die hij aan de hemel ziet. In die tijd was er geen straatverlichting, nauwelijks enig licht in de nacht en dus zag je de hemel bezaaid met sterren. Zo talrijk zou Abrahams nageslacht worden. En als teken dat dit inderdaad zo was, aanvaardde God het offer dat Abraham Hem bracht, als een teken van vuur. Zo kreeg Abraham de zekerheid, dat God de belofte die Hij gedaan had, in vervulling zou laten gaan.

Wij hebben als zwakke mensen die bevestiging zo nu en dan nodig. Die bevestiging wordt ons in de eerste plaats aangereikt door de heilige Schrift, de openbaring van God. Het is goed om in de Veertigdagentijd daar meer tijd en aandacht aan te besteden. Daarbij is er de traditie van de Kerk, de uitspraken van pausen, van kerkvaders en Concilies, waar wij ons voordeel mee kunnen doen, ook als het gaat om heel actuele kwesties. Inzake de oorlog in de Oekraïne hebben paus Franciscus en zijn staatssecretaris Parolin meermalen opgeroepen het wapengeweld te beëindigen, ervoor te zorgen dat burgers ongedeerd kunnen vertrekken en door dialoog de tegenstellingen te overbruggen. De tweede lezing van de heilige Paulus aan de Christenen van Filippi geeft in treffende bewoordingen het spanningsveld weer waarin wij ons als zwakke mensen bevinden: velen om ons heen hebben hun zinnen gezet op het aardse. Leaders die hun macht misbruiken om een land in bezit te krijgen, zoals in de Oekraïne gebeurt. Terwijl het gaat om twee broedervolken. Het internationaal recht zal hier moeten gelden, ter bescherming van de burgerbevolking in beide landen. Gelukkig komt er inmiddels heel veel hulp op gang, ook vanuit ons land.

Wijzelf zullen in onze eigen, dagelijkse keuzes waakzaam moeten zijn dat we niet toegeven aan vormen van egoïsme, van steeds maar aan onszelf denken, in plaats van aan wat de ander nodig heeft. Diep in ieder van ons klinkt de stem van ons geweten,

die ons oproept het goede te doen en het kwade te mijden. In ons gebed kunnen wij die innerlijke stem duidelijker horen.

De waardigheid van de mens is om te gehoorzamen aan Gods wet die in ons hart is geschreven. En er staat veel op het spel, want naar die wet in ons hart geschreven, zullen we ook geoordeeld worden, zo bevestigt het Tweede Vaticaans Concilie.

De heilige Paulus herinnert ons eraan dat ons vaderland in de hemel is. Dat is waar wij op hopen, dat we daar ooit mogen zijn, samen met onze verwanten en dierbaren. Op deze tweede zondag in de Veertigdagentijd wordt ons in het Evangelie al een glimp gegund van die hemel. We horen hoe de drie leerlingen Petrus, Johannes en Jakobus op de berg Tabor Jezus zien in stralend witte kleding. Hij bevindt zich in het gezelschap van Mozes en Elia, die grote profeten uit het Oude Testament, die honderden jaren voor Christus leefden. Ook Mozes ging indertijd een berg op, de Sinai en na zes dagen sprak God aldaar tot hem vanuit een wolk. Nu wordt aan de leerlingen door een stem vanuit de hemel geopenbaard dat deze Jezus de Zoon van God is en dat ze naar Hem moeten luisteren.

De gedaanteverandering op de berg, die ook wel transfiguratie wordt genoemd, staat in het Evangelie volgens Lucas tussen twee lijdensvoorspellingen in. De glorie van de Heer wordt even zichtbaar, als hoop in bange dagen. Jezus vertelt aan zijn leerlingen dat Hij veel moet lijden en door de oudsten, de hogepriesters en Schriftgeleerden verworpen zal worden. Maar Hij zegt hen eveneens dat Hij na ter dood gebracht te zijn, op de derde dag zal verrijzen. Jezus laat zijn leerlingen en ook ons nooit in de steek. Wij dragen allemaal ons deel in het lijden en in deze dagen vooral diegenen die in oorlogsgebieden leven, maar we mogen erop vertrouwen dat wanneer we dit dragen in Naam van Jezus Christus, dat we dan ook eens mogen delen in zijn heerlijkheid. Dat is een perspectief dat ons steeds weer kracht kan geven, niet alleen om het zelf vol te houden, maar ook om de mensen om ons heen te bemoedigen en waar mogelijk te helpen. Moge deze Veertigdagentijd zo ook een tijd zijn, waarin we een grotere liefde betonen aan onze naasten. Amen.